

EGLOTÉ

APRIL

1997

BALANDIS

Vol. 48 / Nr. 4

E G L U T Ė

BALANDIS / APRIL / 1997 Vol. 48 / Nr. 4

TURINYS

- 1 VAKARE, *Vytė Nemunėlis*
- 2 MELAGIŲ DIENA
- 3 MELAGIŲ TILTAS
- 4 MŪSŲ KŪRYBA
- 8 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 11 JEI NEBŪTŲ KALBOS - TAI NEBŪTŲ LIETUVOS
- 13 SUKtinėlis
- 14 TIKIU, *Irena Šerelienė*
- 16 SPORTAS, *Rašo Čikagos lit. mokyklos mokiniai*
- 18 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 22 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 25 TRYS PIEŠTUKAI, *Vytė Nemunėlis*
- 26 AR ŽINAI?
- 28 KOSMONAUTAS, *Janina Degutyte*
- 29 GALVOSŪKIAI
- 31 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 EGLUTĖ, *Deimantė Žukaitė*
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis: dail. Virginijos Kalinauskaitės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Alicija Brazaitienė, Vida Brazaitytė, Regina Kučienė, Aldona Rauchienė, Edvardas Šulaitis, Irena Šerelienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

VAKARE

Vytė Nemunėlis

Saulutė nusileido,
Sužibo daug žvaigždelių,
Su Dievuliu kalbėtis
Gražiai klaupiu ant kelių.

Tėveliui ir mamytei
Sveikatos duot prašysiu
Ir, laiminant Aukščiausiam,
Jų visuomet klausysiu.

Tėvynę mūsų saugot,
Karštai, karštai maldausiu,
O po maldos lovelėn
Sau linksmas nukeliausiu.

MELAGIŲ DIENA

Balandis yra ketvirtąjį metų mėnesio pavadinimas. Kilęs iš lotynų kalbos žodžio *Aprilis*, reiškiantis *atverti* (to open). Labai seniai, pagal romėnų kalendorių, tai buvo antrasis metų mėnuo. Tik nuo 46-ųjų metų prieš Kristų (46 B.C.) Julius Ceasar pakeitė kalendorių ir balandžio mėnuo tapo ketvirtuoju metu mėnesiu.

Balandžio mėnesį gamtoje vyksta didesni pasikeitimai negu kitais mėnesiais: ištirpsta ledas ir sniegas, pradeda žaliuoti žolė, medžiai ir krūmai pasipuošia mažais išsprogstančiais lapeliais. Miškuose gyvulėliai, miegantys stipriu žiemos miegu, pabunda ir išlenda į dienos šviesą. Sugrįžta iš šiltų kraštų paukščiai ir periaunučiai.

Balandžio 1 dieną švenčiama Melagių diena. Vaikai ir suaugę stengiasi vienas kitą apgauti. Melagių diena prasidėjo 1564 metais Prancūzijoje, Charles IX-jam pakeitus kalendorių, ir paplito po kitus kraštus. Naujieji metai buvo pakeisti į sausio mėn. 1 dieną. Užsiliko žmonių, kurie ir toliau švenčiė Naujųjų Metų dieną balandžio pirmąją. Ir tie žmonės buvo praminti „April fools“.

* * * * *

Ėjo kiškis į knygyną
Ir užsuko pas kaimyną.
Tas kaimynas buvo velnias
Ir numovė kiškiui kelnes.

Melagių tiltas

Vienų tėvų sūnelis buvo didelis melagis.

Kartą jis išėjo su tėvu pasivaikščioti. Abudu pamatė didelį šunį. Tėvas ir tarė:

— Žiūrėk, vaikeli, koks didelis šuva.

Sūnus pasigyrė:

— Vakar aš mačiau daug didesnę. Didumo sulig karve.

Po valandėlės tėvas tarė:

— Mes dabar eisim per melagių tiltą.

— Melagių? – nustebęs paklausė berniukas. — Kodėl jis taip vadinamas?

— Matai, kai per tiltą eina melagis, tiltas įlūžta, ir melagis įkrinta į upę.

Berniukas išsigando ir pasakė:

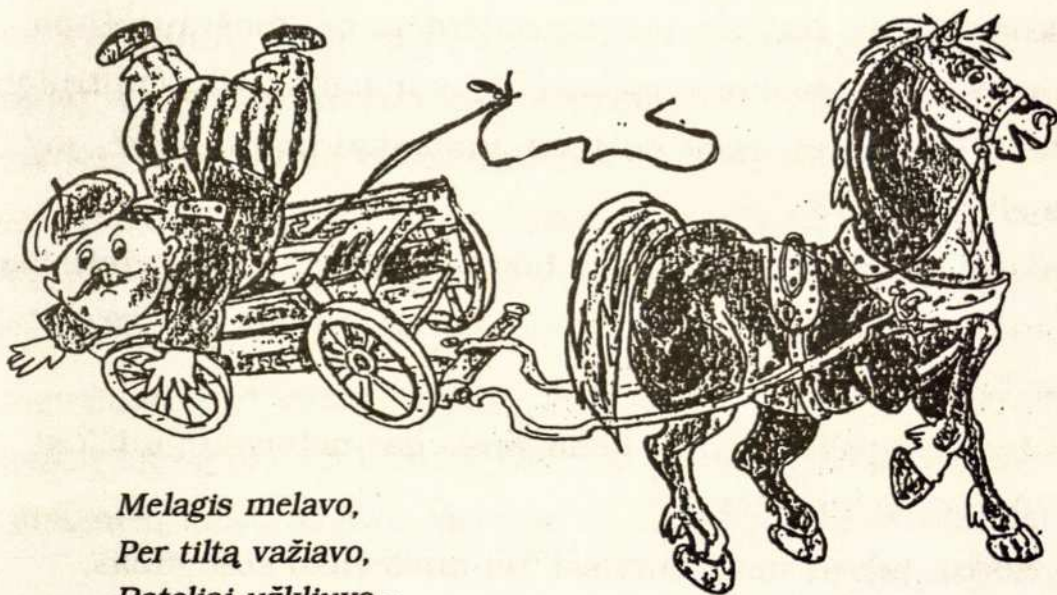
— Tėveli, tas šuva, kurį mačiau vakar, nebuvo toks didelis kaip karvė, tik kaip veršiukas.

Tėvas nusišypsojo ir tarė:

— Melagių tiltas nebetoli.

Berniukas sumurmėjo:

— Tėveli, tas šuva, nebuvo didelis nei kaip karvė, nei kaip veršiukas, tai buvo paprastas šuva, dar mažesnis nekaip tas, kurį dabar matėme.

*Melagis melavo,
Per tiltą važiavo,
Rateliai užkliuvo –
Melagis išgriuvo.*

MŪSŲ KŪRYBA

GRUPIŲ MEDŽIOTOJAI

Pagaliau prasidėjo vasaros atostogos. Mano šeima išvažiavo kelias dienas praleisti miške. Su broliu Tomu seniai laukėme šios iškylos. Deja, kai pagaliau atvykome į mišką, buvau visai pasimetusi. Net Tomas žinojo kaip pastatyti palapinę, o aš turėjau tik sėdėti ir stebėti. Tėtis tvirtino, kad greitai ir aš išmoksiu palapinę statyti. Pradžioje buvau labai nusivylusi, bet kai nuėjome maudytis prie ežero, mano nuotaika žymiai pagerėjo. Pradėjau pastebėti mažus paukštelius, iš gėlių pyniau vainikus. Su Tomu aplakstėme visą vietovę. Kai sutemo ir atėjo laikas valgyti, noriai susėdome prie šilto laužo ir kepėme dešreles. Buvo nepaprastai gražu! Virš mūsų danguje žybėjo tūkstančiai žvaigždžių, o laužo šviesa maloniai glostė aplink sėdinčius. Nakties tyloje nesigirdėjo nei mašinų ūžimo, nei radio garsų. Tik skambėjo mūsų dainos ir paukščių čiulbėjimas. Nakties liūliuojama, visai nesipriešinau, kai mama sakė, jog jau laikas eiti gulti.

Visiems palinkėjus labanaktis, buvau įkamšyta į mano miegmaišį. Palapinę apsupo nepaprasta tyla ir tamsa. Staiga pasigirdo labai garsus balsas: Auuuuuuu...

Aš tuoj pat pašokau, nes tokio garso dar nebuvo girdėjusi.

— Tomai, ar tu girdėjai?

— Aišku, juk aš nesu kurčias! Tai buvo vilko staugimas.

— Vilkas? Kas tai?

— Aš tau papasakosiu, tik prižadėk neišsigąsti.

Tomas tardamas nusišypsojo savo šypsena, kuri reiškė, kad jis jau sugalvojęs pokštą. Aš labai norėjau sužinoti kas yra tas vilkas, tad tariau:

— Prižadul!

— Matai, vilkas yra panašus į laukinį šunį, tik daug didesnis ir gudresnis. Jis turi šiurkštų kailį ir didelius dantis, kurie jam padeda maistą kramtyti. Maistą medžioja naktimis, kai yra ramu ir tylu, kaip dabar. Jei kada matysi daug geltonų akučių tamsoje, tai yra vilkų grupė. Jie visą laiką kartu medžioja. Net briedžiai jų bijo. Pamatę briedį, vilkai jį kartu užpuola. Žinoma, nors briedis yra daug didesnis, bet vilkų būna daugiau – jų visa gauja. Kai briedis užtenkamai pavargsta, vilkai nuo jo pasitraukia, bet laukia kitoje vietoje. Ir taip vėl, ir vėl užpuldinėja, kol briedis pavargsta ir vilkai jį pasigauna.

— Kaip baisul! – sušukau, bet tai Tomo nesustabdė.

— Jie labai gerai tai suplanuoja: kiekvienas vilkas žino ką jis turi daryti. Ir tada, kai sugauna laimikį, jie jį pasidalina...

Čia Tomą pertraukė mama.

— Aš manau, kad tu ją užtektinai išgąsdinai. Bet pamiršai pasakyti, kad vilkai žmonių visai nepuola, nes žmonės yra jų priešai. Dabar retai kur surasi vilkus, nes tiek daug jų buvo išžudyta. Be to, vilkai gali būti labai švelnūs. Vilkė savo vilkiukus labai švelniai prižiūri ir saugo juos nuo blogumų. Gaila, kad tiek daug žmonių mato juos tik kaip plėšrūnus.

Išgirdusi, kad vilkai žmonių neėda, daug lengviau atsidūsau. Sekančią dieną bandėme su Tomu net jų ieškoti. Deja, nepavyko. Ir kai sekantį naktį aš juos išgirdau staugiant, visai neišsigandau.

Deimantė Žukaitė

(Redaktorės prierašas iš Lietuvoje leidžiamo laikraščio LIETUVOS RYTAS, 1997.01.15).

Per paskutiniuosius metus Lietuvos miškuose padaugėjo vilkų. Biržų girioje (miške) sausio mėn. vidury girininkas pamatė šalia kelio bėgančius tris vilkus. Vilkai buvo dideli ir nebaikštūs. Girininkas juokavo: „Jei mašinos durys būtų atidarytos, gal ir į mašiną būtų įšokę.“

Žinia buvo duota medžiotojams, kurių susirinko apie 20. Jie apsupo mišką. Du vilkus nušovė, o du ištrūko. Medžiotojai ieškojo, kur kiti vilkai susimetė. Dar vieną pasisekė nušauti. Nušautieji vilkai (dvi patelės ir patinas) kiekvienas svėrė daugiau kaip po 100 svarų. Girininkas E. Jablonskis sakė, kad praėjusią vasarą tik jų girininkijos ribose vilkų pora vedžiojosi septynis vilkiukus.

Vilkų šaudyti negalima nuo balandžio iki liepos mėnesio. Dėl šių taisyklių ūkininkai yra nelaimingi, nes per tą laiką vilkai išpjauna jų gyvulius.

* * * * *

Mano lėlytė

Aš turiu lėlytę mažą, –
Ji labai gera.
Jos nereikia barti
Niekada.

Ji pati užmiega,
Kai tik paguldau.
Ir košytę valgo,
Kai tik pasakau.

Rita Račkaitytė,
11 m., Klausučiai

4

...Suterštame pasaulyje

Atsibundu ir pažiūriu į laikrodį. Laikrodis rodo pusę aštuonių, 2096 m. rugsėjo 6 d. Šiandien šeštadienis. Visą dieną galėsiu žaisti.

Užsidedu savo dujokaukę ir išeinu į lauką pasivaikščioti. Viskas juoda ir negražu. Oras nešvarus.

Tik vieną garsą girdžiu. Robotus ir mašinas. Nei paukščio čiulbėjimo, nei šuniuko lojimo nesigirdi. Nematyti nei vabalų, nei augalų. Niekas lauke negali gyventi.

Augalus robotai augina didelēse palapīnēse, kur oras dirbtinas ir geresnis. Ūkinīkai sēdi ir robotus valdo. Žmonēs tikro darbo nedirba. Nebūtū blogai, bet robotai benzīnā naudoja, ir benzinas daugiau pasaulī teršia.

Ilgai lauke nebūnu. Negaliu. Net su dujokauke nesveika. Į vidų įeinu ir, kaip visada, praleidžiu dieną kambaryje.

...Švariame pasaulyje

Aš atsibundu ir pažiūriu į laikrodį. Laikrodis rodo pusę aštuonių, 2096 m. rugsėjo 6 d. Galėsiu visą dieną žaisti. Greitai išlipu iš lovos ir apsirengiu. Šiandien žaisiu su šuniuku. Mes abudu išeiname pažaisti. Medžių lapai žali, gražūs. Saulė šviečia.

Mes lakstome pievoje. Einame į sodą ir matome žmones, kartu su robotais dirbančius. Robotai, mašinos, kompiuteriai – viskas naudoja saulės energiją. Viskas labai švaru. Linksma nueinu valgyti pusryčių.

O kur jūs norėtumėte gyventi? Švariame pasaulyje ar suterštame? Tai nuo žmonių priklauso. Pasaulio likimas yra žmonių rankose.

Lina Bird,

*laimėjusi III-ją vietą praėjusių mokslo metų
skelbtame Švietimo tarybos rašinių konkurse*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

SENOVĖS LIETUVIŲ DIEVAI

Saulė ir Mėnulis

Saulė nuo senų senovės buvo labiausiai lietuvių mylima ir gerbiama dievaitė. Visi manė ją esant dangaus karalaite auksiniais arba linų plaukais, su auksine karūna arba linų žiedų vainiku ant galvos. Keliaudavo ji dangumi aukso laiveliu, apsisiautusi žibančiu apsiaustu, švietė ir šildė visa, kas gyva. Rūpinosi visais: dideliais ir mažais, gerais ir blogais, žmonėmis ir gyvulėliais, vabalėliais ir kirminėliais, medeliais ir žolelėmis. Ji tokia dosni ir gera, kad net gydo mus. Jei kam įkirsdavo gyvatė, tai šis atsisukdavo į patekančią arba besileidžiančią Saulę ir užkalbėdavo: „Žemė žemybė, Saulė šviesybė, tau blogybė, man gėrybė. Kur buvai, tenai vėl eik“. Ir pasveikdavo. Netgi gyvatė per pusę kiršta raitosi ir nemiršta tol, kol Saulutė

nenusileidžia. Saulutei nusileidus Žemėje įsiviešpataudavo blogosios dvasios, ir tik Mėnulis apsaugodavo žmogų nuo nelabųjų pikėtų kėslų. Sutemus žmonės stengėsi nedirbti ir visuomet pasimelsdavo: „Dienužė vargstant, vakaro sulaukus – Saulyte močiute, pastiprink mus“.

Seniau Saulę taip gerbė, kad kas rytą ją sveikindavo ir kas vakarą nulydėdavo. Net pirštu į ją nerodydavo, o liežuvį tai gink Dieve niekas nedrįso rodyti. Į Saulę galima rodyti tik veidu.

Bet be Saulės danguje karaliauja dar ir Mėnulis. Tai gražus jaunikaitis sidabriniais drabužiais. Rūpinosi jis skriaudžiamaisiais, atitolindavo nuo žmonių bėdą, gaisrus, karus, ligas. Klajojantiems parodydavo kelią. Labai gražiai žmonės kalbėdavosi su šiuo nakties karalaičiu: „Mėnuo, Mėnuo, Mėnesėli, šviesus dievaitėli, duok jam ratų, man sveikatų, duok jam pilnystę, man Perkūno karalystę“. Taigi Mėnulis galėjo taip pasimeldusiam žmogui suteikti gerą pomirtinį gyvenimą.

Vieną kartą Mėnulis nupynė iš lūnų žiedų vainiką ir ilgai ilgai ieškojo pačios gražiausios mergelės. Sutiko Saulę ir pamilo. Uždėjo vainiką mylimajai ant galvos, ir jie tapo vyras ir žmona. O visos žvaigždės ir Žemė yra jų dukros.

Bet vieną dieną Saulė ir Mėnuo susipyko ir išsiskyrė, tik niekaip mylimos dukros Žemės nepasidalijo. Tuomet Dievas atsiuntė Griausmą, kuris priteisė Saulei į Žemę dieną žiūrėti, o Mėnuliui – naktį. Kartais Saulė ir Mėnuo susitaiko ir pamėgina kartu dukrą pagloboti, bet Griaustinis kaipmat kurį nors nuveja iš Dangaus.

Druskininkai

Mūsų gražieji Druskininkai – senas Lietuvos kurortas. Pati gamta kaip įmanydama Druskininkus išpuošė, išdabino. Čia ir Nemunas su savo skardžiais, ir Ratnyčia, ir tyliai liūliuojantis Druskonio ežeras. O aplinkui pušynai saugo miestą nuo rūsčių šiaurės vėjų. Oras tyras, lengvas, gaivinantis.

Nemuno šlaituose iš po žemės trykšta sūrieji šaltiniai. Jų vanduo gali gražinti žmonėms sveikatą. Netoli šaltinių, prie Nemuno, pastatytos gražios, modernios gydyklos.

Druskininkuose yra ir vaikų sanatorija „Saulutė“. Pereini Ratnyčią, palipi į kalnelį ir iš tolo matai tarp pušų baltuojančius „Saulutės“ rūmus. Čia vaikai ir gydosi, ir mokosi.

Druskininkai saugo kompozitoriaus ir dailininko Čiurlionio atminimą: gražiai tvarkomi nameliai, kuriuose gyveno gausi Čiurlionių šeima, pastatytas paminklas.

Rečiau vartojami žodžiai

<i>kurortas</i>	–	<i>vietovė, turinti gamtinių gydomųjų priemonių, kurioje veikia sanatorijos</i>
<i>skardžiais</i>	–	<i>stačiais krantais</i>
<i>Ratnyčia</i>	–	<i>Nemuno dešinysis intakas prie Gardino</i>
<i>šlaitas</i>	–	<i>status kalno šonas</i>
<i>trykšta</i>	–	<i>veržiasi</i>

JEI NEBŪTŲ KALBOS — TAI NEBŪTŲ LIETUVOS

Parašykite priešingos reikšmės daiktavardžius.

žiema	—	vasara
dangus	—	_____
brolis	—	_____
saulė	—	_____
džiaugsmas	—	_____
pradžia	—	_____
šviesa	—	_____
draugas	—	_____
tėtė	—	_____
įėjimas	—	_____
diena	—	_____
šiluma	—	_____
rytas	—	_____
juokas	—	_____
drašuolis	—	_____

IŠ ŽODŽIŲ ISTORIJS

Lašiniai tik lietuvių kalbai būdingas žodis, o sieti (jungti) jį tikriausiai reikėtų su veiksmažodžiu lašėti. Mat lietuvių kalboje lašinys reiškia lašančius nuo stogo lietaus lašus. Mūsų seneliai, ant kokio nors iešmo lašinius kepdami, pastebėję, kad iš jų laša taukai, šią mėsos rūšį ir pavadino lašiniais.

A. Sabaliauskas

SUDĖKIME ŽODŽIUS

Kartais žodžiai susideda iš dviejų kitų žodžių. Ar gali sujungti žodžius, kad sudarytų trečią?

šluostis	dvi
rodis	rank
ratis	veid
žolė	liet
paltis	laik
rodis	arbat
uogė	vėja
rodis	žemė
lapis	žem
graža	dango
raižis	saulė
maišis	mieg

* * * * *

Kai aš mažas buvau,
Šile ožius ganiau,
Ant kelmelio sėdėjau,
Alksnio dūdą turėjau.
Nuo kelmelio nukritau,
Alksnio dūdą sudaužiau.

SUKTINĖLIS

Šoks tėvelis suktinį,
Tėvužėlis suktinį.
Šoks mamytė suktinį,
Motinėlė suktinį.

Tai bus gražu pažiūrėt,
Kaip abudu šokinės.

Šoks broliukas suktinį,
Brolužėlis suktinį.
Šoks sesutė suktinį,
Sesutėlė suktinį.

Tai bus gražu pažiūrėt,
Kaip abudu šokinės.

Šoks senelis suktinį,
Senutėlis suktinį.
Šoks senutė suktinį,
Senutėlė suktinį.

Tai bus gražu pažiūrėt,
Kaip abudu šokinės.

Piešiniai Virginijos Kalinauskaitės

TIKIU

Irena Šerelienė

SIGUTĖS PIRMOJI IŠPAŽINTIS

Sigutė buvo jau namuose. Daktaras nuėmė tą sunkųjį baltą gipsą ir uždėjo kitą, lengvesnį, rausvos spalvos. Ant šito gipso Sigutė nebeleido draugėms rašinėti. Vaikščioti, tačiau, ji turėjo su ramentais. O kaip buvo nepatogu... Mokykloje per pertraukas jos draugės bėginėjo, žaidė, o ji tik stovėdavo prisišliejusi prie sienos ir žiūrėdavo.

Šį vakarą Sigutė skundėsi mamytei: „Mamyt, aš nenoriu ryt eiti į mokyklą. Aš visada viena ir viena... Namuose mes visi kartu ką nors veikiamo, kartu valgome, šnekamės, o mokykloje per pertraukas niekas su manim nepasišneka, nepastovi kartu. Nei viena neturi sulaužytos kojos, ar rankos...“ „Sigute,“ – prabilo mamytė. „Aš užjaučiu tave, bet juk niekada nesi viena: Angelas Sargas yra visada kartu. Ir Dievas visa mato, žino ir myli tave. Nereikia nusiminti! Tavo koja greit susveiks ir net pamirši, kad buvo lūžusi. O kaip jaučiasi tie, kurie netenka rankos ar kojos, ar kaip Lora – akies? Dievas nori, kad būtume patenkinti tuo, kas yra. Visi esame Jo mylimi vaikai.“

Sigutė, pabučiavus mamytę, nuėjo į savo kambarėlį. Pasiėmė didelį balto popieriaus lakštą ir, pagalvojus, pradėjo paišyti. Vidury ji nupaišė didelį duonos kepalą, o šalia jo – gražią taurę. Aplink nupaišė daug žmonių: ir apaštalus, ir savo artimuosius, ir save su ramentais, ir Lorą su aptvarstyta galva ir kitas drauges, mokytojus. Visą likusį popieriaus lakštą užpildė šimtais didesnių ir mažesnių galvyčių. Viršuj lapo užrašė: Dievo šeima. Tada Sigutė nunešė piešinį parodyti močiutei.

Močiutė žinojo, kad Sigutė ruošiasi Susitaikymo sakramentui ir suprato, kad kartais jai būdavo ir baugštu ir neramu. Pasidžiaugusi piešiniu, močiutė užklausė:

— Kas yra, Sigut? Šiandien nesi labai linksmai nusiteikusi.

— O, Močiute, – pradėjo Sigutė, — man labai pabodo ramentai, tas

gipsas... šiandien, šiandien aš pavydėjau draugėms, kad jos gali bėgioti ir šokinėti...

— Sigute! Pavydas yra piktas jausmas, kuris sudrasko širdelę į gabalėlius. Bet, kai pasisakysi Dievui, kad taip galvojai, Jis tau atleis. Jo meilė yra nesibaigianti. Pasidėk ramentus, sėsk, ir aš tau papasakosiu vieną istoriją:

Kartą šeimoje gyveno du sūnūs. Jiedu dirbo pas tėvą ūkyje. Vieną dieną jaunesnysis sūnus panorą gauti savo dalies pinigų ir išeiti gyventi kitur. Tėvas atidavė jam pinigų. Jaunuolis su naujais draugais gyveno labai smagiai. Kai pasibaigė pinigai, draugai jį paliko. Jis nebeturėjo pinigų net maistui. Po ne kurio laiko gavo darbą ūkyje šerti kiaules. Kiaulių ėdalas buvęs geresnis už jo valgį.

Nusiminęs jaunuolis prisiminė, kaip buvo mylimas namuose. Tik tada suprato jis, kaip skaudžiai užgavo šeimą, tėvą, ir kaip paikai išleido sunkiai sutaupytus pinigų. Gailėdamasis jis nutarė grįžti namo ir visų atsiprašyti. Sugrįžęs jaunuolis pas tėvą tarė: „Nusidėjau, Tėve, dangui ir tau. Atleiskit man. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi.“ Tėvas niekad nebuvo nustojęs sūnaus mylėti ir džiaugėsi jo sugrįžimu. Net puotą iškėlė jo priimtuvėms. (pagal LK 15, 11-24)

Taip, Sigute, ir mūsų dangiškasis Tėvas. Jis niekad nenustoja mūsų mylėti ir džiaugiasi kiekvienu atsiprašymu, sugrįžimu.

Pagaliau atėjo balandžio mėn. 26-a diena. Visa šeima nuvyko bažnyčion.

Kai trisdešimt vaikų susitaikė su Viešpačiu klausyklose ir sugrįžo pas tėvelius, visi, kartu su kunigu, sukalbėjo Jėzaus išmokytą „Tėve, mūsų..." maldą ir pagiedojo.

Išeinant iš bažnyčios Sigutė mintyse kartojo ir kartojo: „Ačiū Tau, Dieve, kad mane myli... Ačiū Tau, Dieve, kad vėl esu Tavo vaiku..." Kai tėtis pertraukė Sigutės mintis užklaudamas: „Kaip jauties, Sigute?“ – ji pasižiūrėjo šypsodamasi į tėvelį ir atsakė: „O tėtuk, labai, labai gerai.“

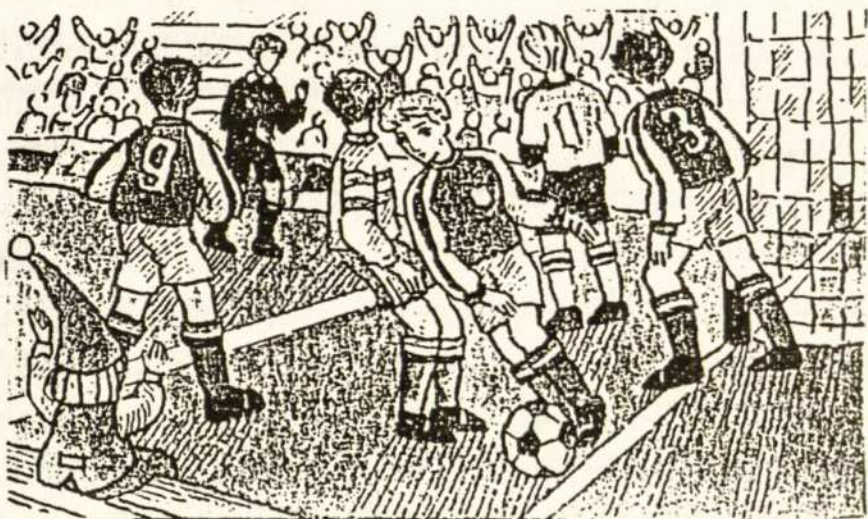
baugštus	–	bailus, baigštus
ėdalas	–	kiaulių ėdesys, jovalas
paikas	–	kvailas, kvaišas
ramentas	–	lažda pasiremti einant
šerti	–	liuobti, penėti gyvulius
šlieti	–	atremti, priglauti

SPORTAS

Edvardas Šulaitis

Rašo Čikagos lituanistinės mokyklos mokiniai

Draugai
ir
sportas

Ruduo yra mėgstamiausias metų laikas. Rudenį susitinku su draugais, kurių nemačiau per vasarą. Šį sezoną prasideda sportas.

Rudenį prasideda mokyklose mokslo metai. Visi vaikai pradeda lankyti mokyklas. Mokykloje aš susitinku su visais savo draugais. Susitikę kalbamės apie praėjusią vasarą. Vieni iš jų keliavo, kiti mokėsi, dar kiti stovyklavo. Dabar draugai pasidaro atidesni, negu vasarą. Vasarą daug poilsavo, mažai turėjo rūpesčių.

Šiuo metu gamta keičiasi. Medžių lapai nusidažo įvairiomis spalvomis. Kur tik pažiūri, visur matai raudoną, geltoną, oranžinę ir rudą spalvą. Vaizdas kaip paveiksle. Jų lapai greit nukris, nes medžiai ruošiasi žiemai. Žiemą jie stovės be lapų ir atrodys lyg griaučiai.

Aš labiausiai laikiu rudens dėl sporto. Anksti rudenį prasideda amerikietiškas futbolas. Mano maža komanda žaidžia kiekvieną šaltą sekmadienį ir smarkiai lošia. Europietiškas futbolas vyksta tuo pačiu metu. Aš stengiuosi visur dalyvauti ir viską gerai atlikti.

Rytas Vygantas

Plaukimo sportas

Man labai patinka plaukimas. Čia turiu daug draugų. Plaukiu penkias dienas savaitėje žiemą ir vasarą. Aš laimėjau dvi premijas. Mano geriausias laikas yra 17.3 sekundžių

vienam ilgiui. Viena kartą mano plaukimą stebėjo 40 žiūrovų. Aš laimėjau dešimtą vietą.

Brian Jucas

Bėgimas

Bėgimas yra sunkiausias sportas pasaulyje. Ne tik pačios lenktynės, bet ir treniruotės. Aš šiais metais bėgau trijų ir dviejų mylių lenktynėse. Kartais net keturiolika mylių bėgome. Pradėjome vasarą treniruotis miško draustinėje. Bėgome 10 mylių kas antrą dieną. Per visą savaitę mes prabėgome 43 mylias kelio. Kartais mes turime bėgti laiptais. Iš viso yra 121 laiptas, jie labai statūs. Bėgimas

kartais nusibosta, pagalvoju, kodėl reikia bėgti. Bet prisiverčiu save treniruotis. Jūs pastebėjote, kad kartais šeštadieniais neatvykdavau į mokyklą, tada aš turėdavau lenktynes, dažniausiai miškuose. Kartais net virš 150 bėgikų bėgdavo. Dabar jau baigėsi mano treniruotės, bet greitai prasidės pavasarinis bėgimas. Dabar galiu džiaugtis savo laisvesniu laiku.

Darius Norvilas

IŠ ISTORIJS LOBYNO

Radvilų giminė

Lietuvoje būta daug garsių giminų: Goštautai, Manvydai, Kęsgailos. Bet ypač garsi – Radvilų giminė.

Sena legenda pasakoja, kad krivių krivaitis Lizdeika vilko guolyje aptiko mažą vaiką. Žynys užaugino jį, pavadinęs Radvila – nuo žodžių *rado* ir *vilkas*. „Lietuvių kalbos žodyne“ taip pat aiškinama, kad *radvila* – rastinis vaikas, rastinukas. Yra ir kitas aiškinimas: žodis *radvila* sudarytas iš žodžių *rado* ir *viltis*. Taigi tėvai, duodami sūnui tokį vardą, dėjo į jį daug vilčių.

Lietuvos istorijoje Radvilų giminė kildinama iš bajorų Astikų. Jų tėvonija buvusi apie Kernavę. Kernavės bajoras Kristinas Astikas buvo svarbus valstybės žmogus. Jis turėjo du sūnus, kurių vieną ir pavadinęs Radvila. Matyt, tėvas tikėjosi užauginti didelį giminės žmogų. Radvilos Astikaičio sūnus Mikalojus, vėliau pramintas Senuoju, tapo garsios giminės pradininku. Savo tėvo vardą jis pavertė pavarde visai Radvilų giminei.

. Įžymūs buvo Radvilų vyrai, o Barbora Radvilaitė net tapo karaliene.

Barbora Radvilaitė garsėjo nepaprastu grožiu. Tačiau gražuolė Barbora neilgai gyveno, mirė jaunutė, nepalikusi valdovui įpėdinio.

Jos paskutinis prašymas buvo
laidoti ne Krokuvoje, kur ji gyveno,
vainikuota karaliene, o tik mylimoje
tėvynėje Lietuvoje. Vyras – karalius
Žygimantas Augustas – apraudojo
jos mirtį, atlydėjo karstą į Vilnių ir
padėjo amžinam poilsiui
Arkikatedros požemyje.

*Pagal Laimą Šinkūnaite
ir Vandą Daugirdaitę-Sruogienę*

Barbora Radvilaite

MEILĖ IR GARBĖ

Bronius Jauniškis

Padavimas

Kaip pasielgti? Kam paklusti: protui ar širdžiai. Ji troško būti mylima, pagerbta, norėjo pakilti iki kunigaikštienės, o gal... tapti net karaliene. O kas dabar? Atvežė kaip tremtinę į Dubingių pilį ir paliko. Kodėl su ja taip žiauriai elgiamasi? Jeigu jis, Žygimantas Augustas, būtų tvirtas, ryžtingas, kaip jos giminaičiai Radvilos? Tada kita kalba. O dabar jis moterų išpaikintas, lengvai perkalbamas. Ypač klauso savo motinos, suktos italės Bonos Sforcos.

Barbora Radvilaite nuėjo į pilies bažnytelę, suklupo prieš Marijos karalienės paveikslą ir ėmė melsti jos patarimo. Tačiau dangaus karalienė tylėjo. Negi jai pavydi žemiškos karalienės titulo? Čia

karštai besimeldžiančią Barbora surado Žygimantas Augustas. Švelniai apglėbė, pakėlė ir nunešė į karietą. Slapta nuvažiavo į sostinės Vilniaus kunigaikščių rūmus – Žemutinėje pilyje. Vos spėjo apsirengti paruoštais nuotakos drabužiais, atvykęs kunigas juos slapta sutuokė. Žygimantas pasakė:

— Padariau viską, kad turėčiau tave... Tavo garbei, mieli, pradėjau atstatyti sudegusią katedrą. O šiuos rūmus išplėsiu. Kad motina ant mudviejų nepyktų, pradėjau sodinti itališką sodą Šventaragio slėnyje prie Vilnelės.

Kai Bona sužinojo, kad sūnus ruošiasi marčią Barbora paskelbti kunigaikštienė, įkalbėjo seimo narius neatvykti į posėdį. Sakė, kad Barbora – nedora, žemo luomo, tėvas Lietuvos kunigaikštystės lauko etmonas – kariuomenės vadas – neprilygsta karaliams. Tačiau nieko tuo nepasiekė: Barbora buvo vainikuota mitra. Puotos metu Žygimantą ir Barbora sveikino didikai, kunigaikščiai, svečiai iš užsienio, teikė turtingas dovanas ir skelbė gražius linkėjimus.

Žygimantas, karštai mylėdamas gražuolę Barbora, jos garbei skatino sostinėje statyti didingus namus, naujas mokyklas ir bažnyčias. Tačiau ilgai ilgai nedrįso vežti jos į Lenkiją vainikuoti karaliene. Tik mirus jo tėvui Žygimantui Senajam, pasakė:

— Atėjo laikas tave vainikuoti karaliene.

„Atsisakyk!“ – Barbora Žygimantienė išgirdo paslaptinę balsą, bet ji ryžosi: — „Būdama karaliene, dar labiau išgarsinsiu Vilnių!“

Puošnia karieta Žygimantai parvažiavo į Krokuvą. Nesvetingai ją sutiko lenkai. Pasipylė įvairūs gandai, intrigos, šmeižtai. Samdyti provokatoriai platino užgauliojančius eilėraščius, atsišaukimus, karikatūras. Seimo nariai, didikai bijodami, kad Barbora nenukreiptų savo vyrą labiau rūpintis Lietuva, o ne Lenkija, anytos Bonos kurstomi, prieštaravo Barboros vainikavimui, reikalavo, kad

išsiskirtų. O Krokuvos senatorius iš tribūnos net pagrasė:

— Šviesiausias karaliau, mes didžiuojamės jūsų didybe, bet galime ir kitam tą garbę suteikti, jei nenutrauksite santuokos su eiline moterimi. Šitą reikalavimą ir jūsų poelgi laimins ekscelencijos – šalies vyskupai.

— Aš geriau atsisakysiu karaliaus sosto, negu mylimos žmonos, – atrėžė karalius Žygimantas Augustas.

Tik trečiajame posėdyje Barbora buvo vainikuota Lenkijos karaliene. Tai įvyko 1550 metais Krokuvoje. Puota buvo dar iškilmingesnė, dalyvaujant daugeliui Europos karalių, seimo narių, didikų. Tačiau Barbora Žygimantienė neilgai džiaugėsi karalienės garbe. Nepraėjus nė metams, jaunoji karalienė staiga mirė, nujausdama, jog ji Bonos Sforcos nurodymu nunuodyta.

Ž y g i m a n t a s Augustas žmonos karalienės palaikus nuvežė į Vilnių ir palaidojo Katedros rūsiuose. O dailininkai, tapydami Aušros vartų Marijos karalienės portretą, įamžino Barboros karalienės žavintį grožį ir iškilmingumą.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

AUKSO NEVALGYSI

Vienas jaunikaitis norėjo būti turtingas, tik nesumanė, kaip pralobti. Ir šiaip galvojo, ir taip galvojo – vis tas pats. Ir nutarė vaikiną iškeliauti į pasaulį. Eina kartą jis keliu ir sutinka senuką. Tas ir klausia:

— Ko toks paniuręs, jaunuoli? Eini tarytum žemę pardavęs.

— Noriu būti turtingas, tik nesumanau, kaip turtų įsigyti, – atsakė šis.

— Tai ko gi tu labiausiai norėtum? – toliau klausia senelis.

— Sako, turtingi žmonės daug aukso turi. Ir aš norėčiau turėti, nes kas turtingas, tas ir laimingas. Aš norėčiau turėti tokios galios, kad tuojau auksu pavirstų viskas, ką į rankas paimčiau.

— Gerai, – sako senelis, – grįžk namo, ir bus, kaip nori.

Parėjo jaunikaitis namo ir nori užvalgyti. Paima duonos, žiūrį – auksas. Paima peilį – ir tas auksas. Paima šaukštą – auksas. Ir taip viskas, ką tik jaunuolis paliesdavo savo rankomis, virsdavo auksu.

Džiaugiasi vaikiną turėsiąs auksas ir vis liečia, kas tik po ranka pakliūva. Pridėjo didžiulę kupetą auksinių daiktų, ir vis dar maža. Pridėjo visą gryčią, priemenę, kamara, svirną, tvartus, kluoną. Lietė rankomis trobas, malkas, tvorą – ir viskas virto

auksu. Išėjo jaunikaitis į miškelį ir pradėjo liesti medžius – visi medžiai virto auksu.

Atsiminė vaikinai norįs valgyti. Bet duona, bulvės, mėsa ir kiekvienas daiktas, paimtas į rankas, virto auksu ir negalima buvo valgyti. Nuėjęs į mišką, bandė rinkti uogų, grybų, laukinių obuoliukų – ir tie virto auksu.

Nusiminė jaunuolis, atsisėdo ant kelmo ir galvoja: „Jeigu taip bus toliau, tai galą tikrai gausiu, ir visas mano auksas liks. Tai kad dabar sutikčiau tą senelį. Pasakyčiau, kad aukso jau nebenoriu.“ Taip begalvodamas, žiūri – priešais atkiūtina tas pats senukas.

— Ir vėl tu nusimineš, jaunuoli? – klausia senelis. — Kas gi atsitiko?

— Kur aš būsiu linksmas, seneli, jau trečia diena nieko nevalgęs.

— O kas gi tau draudžia valgyti? Ir aukso turi, kiek tik nori.

— Kas man iš to aukso, jeigu nieko valgyti negaliu. Seneli, aš turtingas nebenoriu būti, geriau gyvensiu kaip ir pirma.

Senelis atsakė:

— Eik namo, ir bus taip, kaip nori. Kai palytėsi aukso daiktus, jie vėl pasidarys kaip buvę.

Vaikinas parėjo namo ir ėmė lytėti visus aukso daiktus. Viskas atvirto kaip buvę. Apsidžiaugė jaunikaitis, nes galėjo valgyti ir gyventi. Jis suprato, kad ne turtuose laimė.

VILKAS IR SIUVĖJAS

Kartą ėjo siuvėjas per mišką ir sutiko alkaną vilką. Vilkas jam sako:

— Dabar gulk, aš tave suėsiu!

Siuvėjas pradėjo prašyti ir įkalbinėti, kad į vilko pilvą nepareisias. Vilkas liepė paimti matą ir pamatuoti. Bematuodamas siuvėjas kapt ir nutvėrė vilką už uodegos. Nutvėręs apsvyniojo apie ranką, išsitraukė iš užančio lygintuvą ir ėmė duoti vilkui per nugarą, per šonus, kur tik pakliuvo...

Kas atsitiko vargšui vilkui, galite sužinoti iš knygelės VILKAS IR SIUVĖJAS, kuri gaunama užsakant EGLUTĖS adresu:

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441-8680

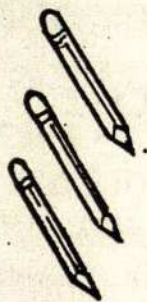
Pridedame naujai gautų iš Lietuvos knygų sąrašą.

SKAITINIŲ KNYGOS

ALADINAS (minkštais viršeliais)	4 dol.
ALAVINIS KAREIVĖLIS (mini knygelė)	4 dol.
ALISA STEBUKLŲ ŠALYJE (mini knygelė)	4 dol.
BATUOTAS KATINAS (mini knygelė)	4 dol.
DU OŽIUKAI ANT LIEPTO	3 dol.
GRAŽIAUSIOS LIETUVIŲ PASAKOS – I, II, III DALYS	
Kietais viršeliais, kiekviena dalis:	7 dol.
GRAŽUOLĖ IR PABAISA (minkštais viršeliais)	4 dol.
GRYBAI, GRYBAI, BARAVYKAI	4 dol.
IR MEŠKA, IR SKRUZDĖLĖ	4 dol.
JONAS PAS ČIGONUS - Kazys Binkis	4 dol.
KNYGELĖ APIE DŽIUNGLES (minkštais viršeliais)	4 dol.
LAPĖ IR STRAZDAS	4 dol.
LEGENDA APIE ROBINĄ HUDĄ (kiet. virš.)	12 dol.
MIEGANČIOJI GRAŽUOLĖ (mini knygelė)	4 dol.
MIEGANČIOJI GRAŽUOLĖ	8 dol.
MIŠKO PASAKŲ SERIJA (kietais viršeliais):	
DRAKONAI MĖLYNBARZDIS FEJOS	
MILŽINAI KAUKUČIAI NYKŠTUKAI kiekviena:	10 dol.
PELENĖ (minkštais viršeliais)	4 dol.
PITERIS PENAS (mini knygelė)	4 dol.
PUŠKUTĖ	3 dol.
ILIUSTRUOTAS ŽODYNAS VAIKAMS Lietuvių - Anglų kb.	8 dol.
LIETUVIŲ - ANGLŲ PASIKALBĖJIMAI	8 dol.

Trys pieštukai

Vytė Nemunėlis

Gyveno kartą trys pieštukai,
Visi mokėjo piešt gražiai,
Jie nesipyko kaip gaidžiukai
Ir nesišiaušė kaip ežiai.

Namus ir stogą piešė juodas,
Raudonas – saulę ir gėles,
O trečias piešė krūmus, sodus,
Laukus ir lygumas žalias.

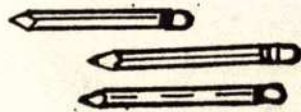

Ir daug jie nupiešė šuniukų,
Ir daug jie nupiešė vilkų,
Ir daug jie nupiešė berniukų
Mokyklon einančių taku.

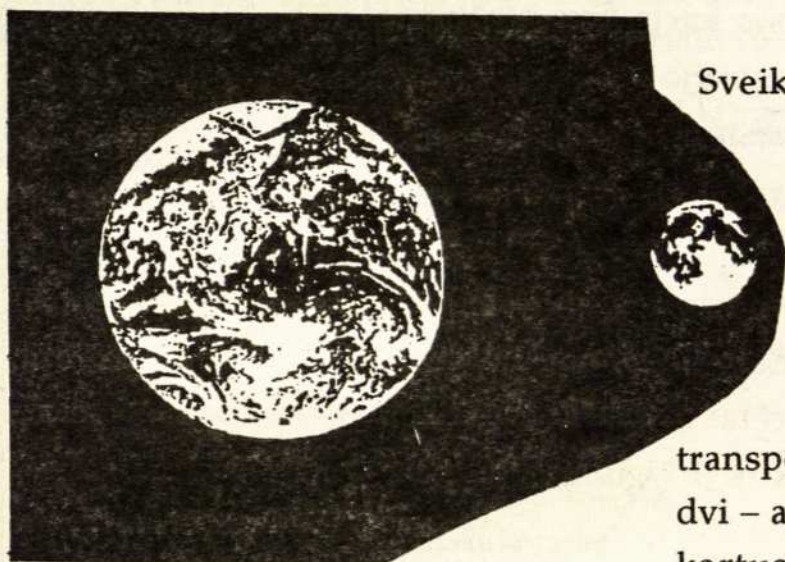
Ir daug baisiausių krokodilų,
Lėktuvų, tankų ir laivų,
Ir daug dar piešė, kol sudilo,
Daiktų gyvų ir negyvų.

O kai sudilo jie, nutrūko
Ir mano pasakėlė ši:
Gyveno kartą trys pieštukai,
Mokėjo piešt gražiai visi.

AR ŽINAI?

MĖNULYJE ĮDOMU VAIKŠČIOTI

Žemė ir Mėnulis

Sveiki, seniai nesimatėm! Kai kas ir Planetariume manęs pasigedo, – buvau trumpam išvykęs. Kur? Ogi į Mėnulį. Netoli – su dabartiniu kosminiu transportu dvi dienos pirmyn, dvi – atgal. Aplink Mėnulį kelis kartus apskriejau, aukštus jo kalnus ir tamsias lygumas

apžiūrėjau. Manot, kad jo kalnai sidabriniai? Ne, pilkos uolos, ir tiek. Gan keista matyti, kaip artėjant prie Mėnulio sidabrinis jo diskas pamažu virsta rusvai pilku akmens ir dulkių gaubliu.

Mėnulis neturi atmosferos. Prie pat jo paviršiaus prasideda tuščia kosminė erdvė. Čia niekada nelyja lietūs ir nepučia vėjai. Juodame Mėnulio danguje netgi spindint Saulei matyti žvaigždės. O tarp jų – žalsvai žydras Žemės rutulys. Tai bent gražumėlis! Beje, žiūrint iš Mėnulio, Žemė visai nedidelė – vos keturis kartus didesnė už mums įprastą Mėnulio pilnatį. Kai danguje tviskės Mėnulio pilnatis, žiūrėdami į ją pabandykite įsivaizduoti keturis kartus didesnę už ją skritulį, pamargintą žydrais vandenynų plotais, baltų debesų sruogom ir rusvais žemynais. Žemė graži, jauki, bet visai mažutė, ją reikia labai mylėti ir saugoti.

Mėnulyje įdomu vaikščioti. Kodėl? Ogi ten sveri šešiskart mažiau nei Žemėje ir gali šuoliuoti per jo dulkėtas lygumas tarytum septynmyliais

batais apsiavęs.

Bet reikia būti labai atsargiam, nes dulkės Mėnulio paviršiuje labai slidžios, o griūnant koks akmuo gali ir skafandrą prakiurdyti. Kas dar? Saulė labai ryški, šešėliai neįprastai juodi. Na, ir šiek tiek baugu meteoroidų – iš kosmoso atlekiančių akmenų. Sykį mačiau, kaip vienas toks neprašytas svečias trenkėsi į Mėnulio paviršių. Tvykstelėjo kibirkštis, pakilo dulkių debesis. Dulkėms išsisklaidžius, liko apskrita duobė. Mėnulio paviršiuje tokių smūginių duobių – milijonai.

Kas dar? Ogi pėdos. Tokie skersai dryžuoti skafandrų batų atspaudai. Šešiose Mėnulio vietose tiek pripėdžiota, visokių rakandų palikta, kad pasijunti lyg bandymų poligone. Trijose vietose dar ir automobilio vėžės daugelį kilometrų nuvingiuoja. Žinau – 1969-1972 metais Mėnulyje lankėsi šešios amerikiečių astronautų ekspedicijos. Planetariume mačiau joms skirtą meninę programą; daug spalvotų nuotraukų, graži muzika, o dar pasakojimas... Žinoma, liūdnoka, kad po to ištisus 25 metus Mėnulyje niekas nebuvo, bet juk negali žmonės iškart visur suspėti. Per tą laiką kosminiai robotai kone visas Saulės planetas iš arti apžiūrėjo, o kur dar išpūdingas Kosminis lėktuvas bei jo iškeltos orbitinės observatorijos, skirtos tolimiausioms žvaigždėms ar net galaktikoms stebėti. Daugybė atradimų per tuos 25 metus padaryta!

Žmonės būtinai sugrįš į Mėnulį. Sugrįš, kad įsikurtų jame ilgam. Čia yra iš ko statyti būstus, sudrėkintose ir patręstose Mėnulio dulkėse po stiklo gaubtais gali augti daržovės, žydėti gėlės. Čia puikiausios sąlygos astronomams stebėti žvaigždes, o astronautams daug lengviau kilti raketomis kitų planetų ar net žvaigždžių link. Kas žino, gal ir Tau teks Mėnulyje apsilankyti...

KOSMONAUTAS

Janina Degutytė

Būsiu kosmonautas
Aš tikrai,
Tai sudie, purienos,
Ežerai!

Mėnesio rageli,
Patekėk!
Žvaigžde – žiburėli,
Suspindėk!

Gal jinai pražysta
Naktimis
Ir lovelėj miega
Dienomis?

Tai sudie, namučiai
Ir laukai!
Gatvės, autobusai
ir miškai!

Skrisiu į mėnulį,
Į žvaigždes,
Kelias palei saulę
Nusitęs.

Kartą prie žvaigždės,
Prie svetimos,
Pasiilgsiu aš labai
Mamos...

Skrisiu į mėnulį,
Į žvaigždes,
Kelias palei saulę
Nusitęs.

O kokie mėnulyje
Laukai?
Sidabriniai ten, tur būt,
Miškai...

Ir sugrįšiu tuoj
Į namučius.
Ašarėlė greitai
Man nudžius.

Mano laivas viską
Aplankys.
Pažiūrėsiu saulei
Į akis.

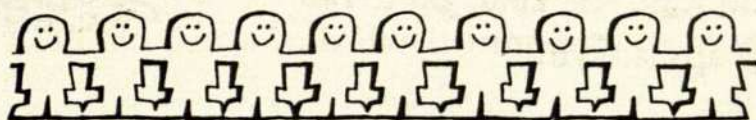
Sidabrinės pušys
Ant laukų...
Paukščiai sidabriniai
Ant šakų...

Obuolį parvešiu
Dovanų
Iš mėnulio
Sodų mėlynų,

Ak, saulute, švieski
Visada!
Tu žemelei mano
Būk šilta.

Gal žvaigždėj tiktai
Žydra žolė?
Gal pati žvaigždė
Tiktai gėlė?

Žydrą pienę
Iš žvaigždžių kraštų
Ir meduolių,
Saulės iškeptų.

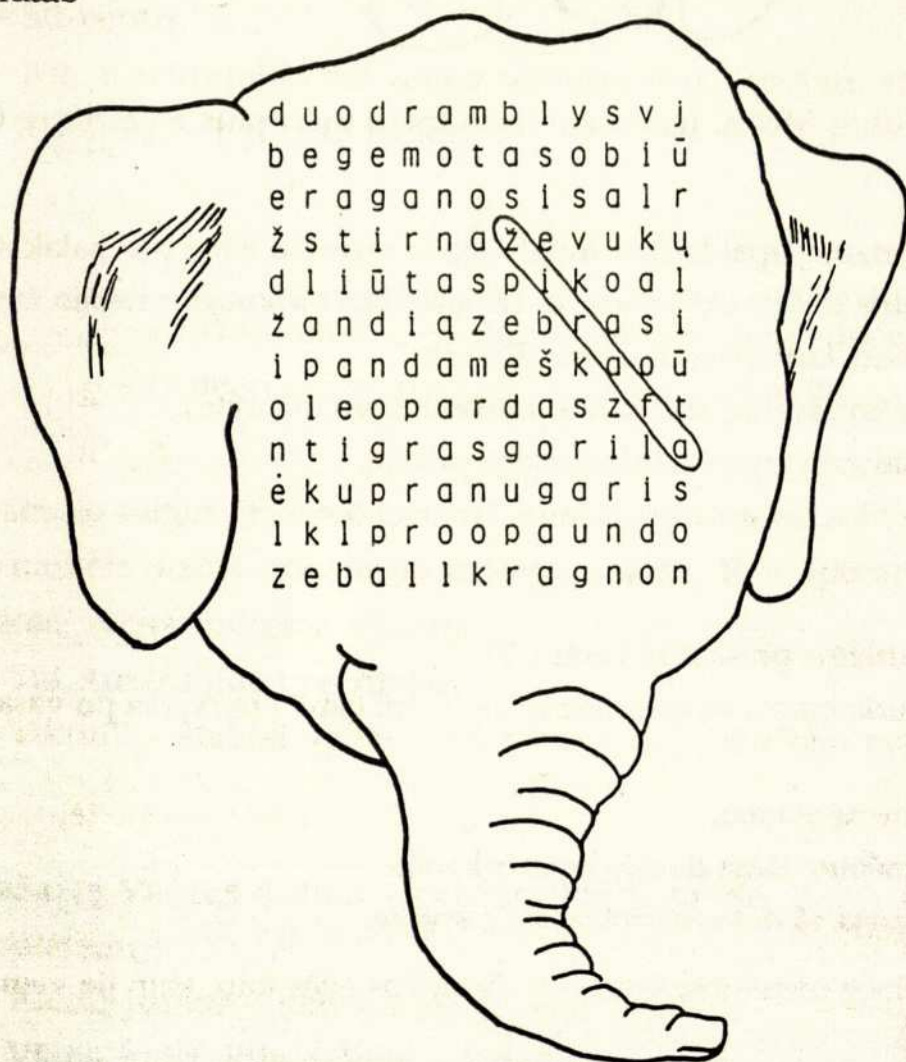

ZOOLOGIJOS SODE

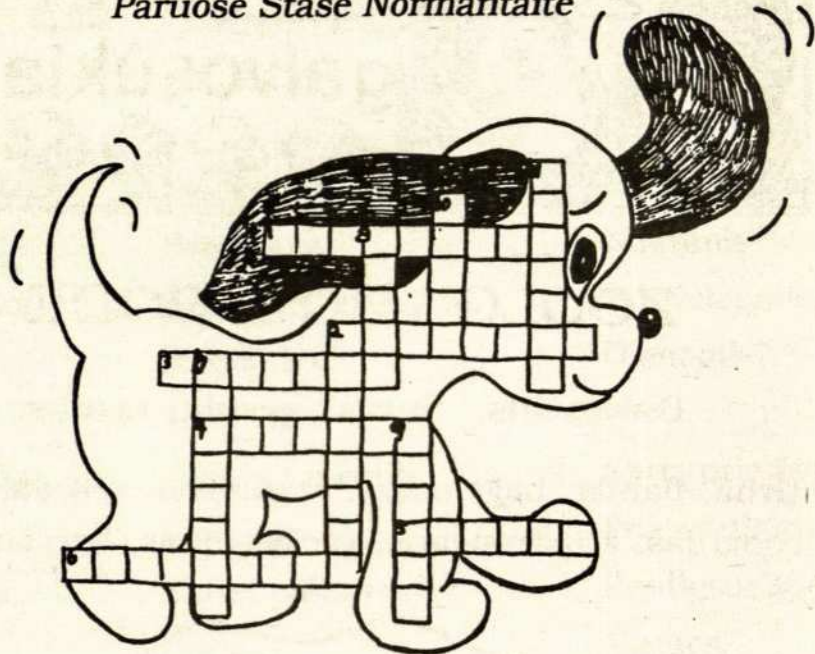
Galvosūkis. Surask gyvulių vardus.

vilkas, stirna, panda, begemotas, raganosis, zebras, žirafa, liūtas, meška, leopardas, kupranugaris, gorila, tigras, beždžionė, dramblys, jūrų liūtas

MĖNESIŲ GALVOSŪKIS

Paruošė Stasė Normantaitė

Čia yra šuniukas Moka. Jis moka visus metų mėnesius išvardinti. O tu?

Skersai:

1. Mėnuo, kuriame lapai krinta. Amerikoje to mėnesio labai bijo kalakutai.
2. Mėnuo, kuris turi paukščio vardą. Tas paukštis burkuoja ir nebijo žmonių.
3. Šaltas mėnuo, kuriame švenčiame Kalėdas.
4. Šis mėnuo turi šventę, kurioj linksminame savo mamytės.
5. Šio mėnesio gale raganos ir baidyklės vaikšto.
6. Paskutinis vasaros atostogų mėnuo. Lietuvoj tuo metu rugius pjaudavo.

Žemyn:

2. Mėnuo, kuriame prasideda vasara, 21 d.
7. Mėnuo, kuris mums atneša rudeni, kada grįžtame į mokyklą po vasaros atostogų.
9. Pirmasis metų mėnuo.
10. Vasaros mėnuo, kada dienos ilgos ir karštos.
11. Mėnuo, kurio 16 d. švenčiame didelę šventę.

Kai įrašysi visus mėnesius, tada juos išrašyk iš eilės taip, kaip jie vienas kitą seka metuose.

Zuikis labai norėjo pyrago, bet neturėjo pinigų nusipirkti. Bet vistiek nuėjo į parduotuvę ir klausia pardavėjos:

— Kiek kainuoja ana tas pyragėlis?

— Litas.

— O pusė pyragėlio?

— 50 centų.

— Na, o trupinėlis tai nieko nekainuotų. Prašau, duokite man daug trupinių, – paprašė zuikis.

...

— Petriuk, eime į pliažą, pasideginsime, – kviečia mama.

— O degtukų ar paėmei? – klausia mažylis.

...

Pirmokėlė Jolita vaikšto po zoologijos sodą. Prie aptvaro, kur buvo kengūros, viena mergina aiškina:

— Tai Australijos gyventojai.

— Tikrai? – stebisi Jolita. — Už vieno iš jų ištekėjo mano sesuo.

...

Mažasis Valdas ateina į parduotuvę ir prašo batų raištelių.

— Kokių jums? – klausia pardavėja.

— Viena kairį, kitą dešinį, – atsako tas.

Vabzdžiai ir vabalai iškėlė puotą.
Visą naktį gėrė, ėdė, zirzė, šoko, kol
vėlai naktį nutilo. Vos užmigo, kažkas
pradėjo į duris daužytis. Atidarė
– šimtakojis bestovįs.

- Ko tau reikia? – klausia puotos rengėjai.
- Į puotą atvykau, – pasigirdo piktas atsakymas.
- Kodėl taip vėlai?
- Tai jūs ant durų prisegėte pastabą: „Valykitės
kojas“. Kol šimtą kojų nusivaliau, vidurnaktis atėjo.

• • •

- Skambutis mokytojų kambaryje. Mokytoja pakelia ragelį.
- Gerbiama mokytoja, rytoj Petriukas neateis į
mokyklą, – sako balsas ragelyje.
 - O kas skambina? – klausia mokytoja.
 - Tai mano tėtis, – atsako Petriukas.

• • •

— Kiek kainuoja bilietas, – paklausė berniukas, priėjęs prie kino
teatro kasos.

- Penkiasdešimt centų, – atsakė kasininkė.
- Parduokit man už dvidešimt penkis, aš žiūrėsiu tik viena akimi.

• • •

Mama:

— Jonuk, ko tu dabar taip šokinėjai ir vartais?

Jonukas:

— Užmiršau suplakti vaistus prieš išgerdamas.

• • •

AIŠKUS ATSAKYMAS

- Romuk, kaip vadinasi žmogus, kuris kalba ir kalba, nekreipdamas
dėmesio, ar jo kas klausosi ar ne?
- Mokytojas, tamsta mokytojau.

Grįžta Petriukas po pamokų. Senelė jo klausia:

- Na, kas šiandien buvo įdomaus?
- Darėm bandymus su sprogstamosiomis medžiagomis.
- O rytoj į mokyklą ar eisi?
- Į kokią mokyklą? – dairosi Petriukas.

• • •

— Kodėl aš negimiau prieš 600 metų? – aimanuoja Stasiukas.

Nustebusi motina klausia:

- Iš kur tau tas viskas atėjo į galvą?
- Jeigu būčiau gyvenęs anais laikais, man nereikėtų mokytis viso to, kas atsitiko vėliau...

• • •

Mokytojas sako:

- Nuo šilumos daiktai plečiasi, o nuo šalčio traukiasi. Pasakykite pavyzdžių.
- Atostogos! – sako Birutė. — Žiemą jos trumpos, o vasarą ilgos.

• • •

— Kodėl parašei, kad žmogus turi tris ausis? – klausia mama, perskaičiusi dukrelės namų darbus.

— Argi neatsimeni, kai žiemą Andriukas sirgo, gydytoja sakė, kad jam vidinės ausies uždegimas.

• • •

Pranulis:

- Bobut, ar turi dantų?

Senelė:

- Neturiu, vaikeli.
- Tikrai, nė vieno?
- Taip, nė vieno.
- Na, tai prašau palaikyti mano bandelę. Aš tuoj sugrįšiu.

EGLUTĖ

Varčiau „Eglutės“ aš lapus.

Susimąsčiau.

Kodėl toks vardas duotas

Vaikų žurnalui?

Kas man paaiškins?

Eglutės šakos ir spygėliai,

Stiprus kamienas – taip žali!

Tarp jos šakų tiek daug paukštelių!

O tai skaitytojai jauni!

Kiek daug šakų ji turi!

Kaip stipriai jos išaugo

Iš kamieno,

Tarsi daug lapų

Vienoj, didžiulėj knygoj.

Visad žalia, visad graži,

Dėkoju, kad esi.

Deimantė Žukaitė

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Vit. Sinkui už 5 dol. auką

Redai Ardienei už 20 dol. auką

Marijai Gelažienei už 20 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410